
Vlado Kreslin

Pesmi

V slovenščini in litovščini

Prevedli so študenti 2. letnika Univerze v Vilni

Vilnius, Litva

2010, Maj

Iz srca se Vam zahvaljujemo, da ste nam prinesli košček slovenske kulture v Litvo. Želimo Vam še veliko uspehov na Vaši ustvarjalni poti in upamo, da nam bo prihodnost prinesla še kakšno srečanje z Vami v Sloveniji ali Litvi.

Študenti slovenščine

VSEBINA

Abel in Kajn (<i>prevod: Karolina Repečkaitė</i>).....	4
Dobri prijatelji (<i>prevod: Karolina Repečkaitė</i>)	5
Cesta (<i>prevod: Gabija Kiaušaitė</i>)	6
Družinski prijatelji (<i>prevod: Gabija Kiaušaitė</i>).....	7
Če bi te imel (<i>prevod: Jūratė Lukaševičiūtė</i>)	8
Tudi čez tisoč let (<i>prevod: Sandra Krinickytė</i>).....	9
Sovražnik ne spi (<i>prevod: Rasa Kontrimavičiūtė</i>).....	10
Ptič (<i>prevod: Jelena Soblis</i>)	11
Zvezdice bele (<i>prevod: Jelena Soblis</i>)	12
Od višine se zvrtil (<i>prevod: Jelena Soblis</i>)	13
Tista črna kitara (<i>prevod: Jelena Soblis</i>).....	14
Tak kak riba brez vode (<i>prevod: Ramūnė Drebulytė</i>).....	15
Pot v raj (<i>prevod: Kotryna Balčiūnaitė</i>).....	16
Tvoje jutro (<i>prevod: Kotryna Balčiūnaitė</i>)	17
Dokler se srce ne ustavi (<i>prevod: Monika Barusevičiūtė</i>).....	18
Novo, novejšo, najnovejšo (<i>prevod: Urtė Maskuliūnaitė</i>)	19
Odpiram okno (<i>prevod: Saulė Trinkutė</i>)	20

Abel in Kajn

Sence so zginle,
težko je zaspat,
jutri pa z njimi
moral bom vstat.

Zdaj tvoje pismo
jemlje mi san,
pod pouštrom ga skrivam,
dela se dan.

Ni nama šlo.
Bila sva kot Abel in Kajn.
Morda pa na drugem svetu
nama bo fajn.

Vzemi me s sabo,
daj me v spomin,
tam so že najine sanje,
reka in mlin.
Včasih se zemlja strese
in umiri,
včasih ječijo breze.
Takrat boli.

Abelis ir Kainas

Šešėliai dingsta,
sunku užmigti,
rytoj su jais
turiu atsikelti.

Dabar tavo laiřkas
atima mano miegą,
po pagalve jį slepiu,
artėja diena.

Mums nepavyko.
Buvome kaip Abelis ir Kainas.
Galbūt kitame pasaulyje
mudviems bus geriau.

Pasiimk mane su savimi,
priimk į savo atmintį,
ten jau yra mudviejų svajonės,
upė ir malūnas.
Kartais žemė sudreba
ir nurimsta,
kartais beržai vaitoja.
Tuomet skauda.

Prevedla je Karolina Repečkaitė

Dobri prijatelji

Dobri prijatelji imajo redko rojstni dan
dobri prijatelji redko razočarajo
dobri prijatelji redko zadenejo na tomboli
dobre prijatelje se redko zadene na tomboli
dobri prijatelji imajo redko najslabše lastnosti
dobro prijatelji se redko na smrt skregajo
dobri prijatelji so redki.

Geri draugai

Geri draugai retai švenčia gimtadienį,
geri draugai retai nuvilia,
geri draugai retai išlošia loterijoje,
gerų draugų retai galima išlošti loterijoje,
geri draugai retai turi blogiausią charakterį,
geri draugai retai mirtinai ginčijasi,
geri draugai yra reti.

Cesta

Dolga dolga je cesta iz vasi do mesta.
Dolga dolga je reka iz plenici do človeka.
Polna lukenj in hrepenenja,
tolmunov, želja in ihtenja,
dolga, kot je lahko le noč,
dolga je ta pot
od nekje do nekoč.

Tam za cesto so kraji, tam živijo Masaji.
Tu ob reki, glej, dekle v beli obleki.
Skrila mi je svet v dlan,
vzela me na svojo stran,
včeraj bil je ves svet klicaj,
zdaj v vsaki kapljici vprašaj!

Pelji me, v svet odpelji,
da vprašanje izvem.
Pelji me, domov pripelji,
da odgovor povem,
o tej cesti,
o tej reki...

Dolga dolga je cesta od mesta do mesta.
Dolga dolga je reka od človeka do človeka.
Polna lukenj in hrepenenja,
tolmunov, želja in ihtenja,
dolga, kot je lahko le noč,
dolga je ta pot
od nekje do nekoč.

Pelji me, v svet odpelji,
da vprašanje izvem.
Pelji me domov, pripelji,
da odgovor povem,
o tej cesti,
o tej reki...

Kelias

Ilgas ilgas yra kelias nuo kaimo iki miesto.
Ilgas ilgas yra upė nuo vystyklų iki žmogaus.
Pilna kiaurymių ir lūkesčių,
duburių, norų ir kūkčiojimo,
ilgas, kokias tik begali būti naktis,
ilgas yra ta kelionė
nuo kažkur iki kažkada.

Ten už kelio yra kraštai, ten gyvena masajai.
Čia prie upės, pažvelk, mergelė balta
suknele.
Užgniaužė mano visą pasaulį delne,
priėmė mane į savo gyvenimą,
vakar visas pasaulis tebuvo šauktukas,
dabar kiekviename lašelyje yra klaustukas.

Vesk mane, į pasaulį nuvesk,
kad sužinočiau klausimą.
Vesk mane, namo parvesk,
kad atsakymą pasakyčiau
apie ilgą kelią,
apie sraunią upę...

Ilgas ilgas yra kelias nuo miesto iki miesto.
Ilgas ilgas yra upė nuo žmogaus iki žmogaus.
Pilna kiaurymių ir lūkesčių,
duburių, norų ir kūkčiojimo,
ilgas, kokias tik begali būti naktis,
ilgas yra ta kelionė
nuo kažkur iki kažkada.

Vesk mane, į pasaulį nuvesk,
kad sužinočiau klausimą.
Vesk mane, namo parvesk,
Kad atsakymą pasakyčiau
Apie ilgą kelią,
Apie sraunią upę...

Družinski prijatelji

Gledam svojo drobino deco
in pomislim na ljudi
ki so me celo otroštvo
spraševali
*koga imaš raje
mamo ali očeta?*

Šeimos draugai

Žvelgiu į savo mažulyčius vaikiukus
ir susimąstau apie žmones
kurie manęs visą vaikystę
klausinėjo
*kurį labiau myli
mamą ar tėtį?*

Prevedla je Gabija Kiaušaitė

Če bi te imel

Živo rdeče rože vabljivo dehte
med trnjem, ki prebada
slavcu srce.
Še Muro bi preplaval,
zatajil bi ime,
zaril bi se kot klop
v tvoje srce.

Priskrbel bi ti lepši dan,
dneve in jutra bi ti preštel,
dežne kaplje ti shranil v dlan,
če bi te imel.
če bi te imel !

Zamešal bi sledi,
prebarval si lase,
zagnal bi se kot pes
med tvoje noge.

Priskrbel bi ti lepši dan,
dneve in jutra bi ti preštel,
dežne kaplje ti shranil v dlan,
če bi te imel,
če bi te imel !

Jej tave turėčiau

Ryškiai raudonos rožės kerinčiai kvepia
tarp dyglių, kurie duria
lakštingalai širdį.
Murą dar perplaukčiau,
atsisakyčiau vardo,
užsikasčiau kaip kamuoliukas
į tavo širdį.

Pasirūpinčiau geresne tavo diena,
rytus ir vakarus tau suskaičiuočiau,
lietaus lašus išsaugočiau tavam delne,
jei tave turėčiau
jei tave turėčiau!

Sumaišyčiau pėdsakus,
persidažyčiau plaukus,
pulčiau kaip šuo
po tavo kojomis.

Pasirūpinčiau geresne tavo diena,
rytus ir vakarus tau suskaičiuočiau,
lietaus lašus išsaugočiau tavam delne,
jei tave turėčiau,
jei tave turėčiau

Prevedla je Jūratė Lukaševičiūtė

Tudi čez tisoč let

Tisto noč, ko sva šla,
dvignila si me z dna do neba,
dala moč, ki jo da
nekdo, ki te upošteva, rad ima.

Je to malo ali vse,
a zahtevamo preveč ali pač ne?

Tudi čez tisoč let tu bom stal,
sonce bo moje srce,
ena od tisoč zvezd mi bo prav,
nosil bom njeno ime!

Rad bi pel in zvenel,
rad bi ostal, času vzal
tisto moč edinega
gospodarja in pravičnika.

Knjigo, sina in drevo
sem mu dal,
zdaj pa hoče še telo
in dušo.

Tudi čez tisoč let, tu bom stal,
sonce bo moje srce,
ena od tisoč zvezd mi bo prav,
nosil bom njeno ime!

In že jutri spet bo to,
kar že včeraj je bilo.
In že jutri spet bo to,
kar nam včeraj je bilo.

Tudi čez tisoč let tu bom stal,
sonce bo moje srce,
ena od tisoč zvezd mi bo prav,
nosil bom njeno ime!

Ir po tūkstančio metų

Tą naktį, kai mudu ėjome,
pakylėjai mane nuo pragaro ligi dangaus,
davei jėgų, kurių suteikia
tas, kuriam rūpi, kuris myli.

Ar to maža, ar tai viskas,
negi trokštame per daug?

Ir po tūkstančio metų čia stovėsiu,
saulė bus mano širdis,
viena iš tūkstančio žvaigždžių skirta man bus,
ir aš nešiosiu josios vardą!

Norėčiau dainuoti ir skambėti,
norėčiau pasilikti, atimti iš laiko
tą galią vienintelio
valdovo ir teisėjo.

Knygą, sūnų ir medį
aš jam daviau,
dabar panoru kūno
ir sielos.

Ir po tūkstančio metų čia stovėsiu,
saulė bus mano širdis,
viena iš tūkstančio žvaigždžių skirta man bus,
ir aš nešiosiu josios vardą!

Ir vėl rytoj bus tai,
kas vakar buvo jau.
Ir vėl rytoj bus tai,
kas vakar mums jau buvo.

Ir po tūkstančio metų čia stovėsiu,
saulė bus mano širdis,
viena iš tūkstančio žvaigždžių skirta man bus,
ir aš nešiosiu josios vardą!

Prevedla je Sandra Krinickytė

Sovražnik ne spi

Gledam tvoj obraz,
gledam tvoj nasmeh,
nekam čuden se mi zdi.
Gledam tvoj obraz,
ljubim tvoj nasmeh,
zdaj mi je prešel že v kri.
Najmanj deset jih je, klečijo pred teboj,
še več jih sanja tvoje ime.
Najmanj deset jih je, bežijo za teboj,
še več jih išče tvoje srce.

A ne zanašaj se na svetle dni!
ne zanašaj se na lepe oči,
na svoje lepe oči,
ker Sovražnik ne spi,
ker Sovražnik ne spi,
za vrati stoji in se nam smeji.

Nelabasis nemiega

Žiūriu į tavo veidą,
matau tavo šypsena,
truputį keista ji man atrodo.
Matau tavo veidą,
myliu tavo šypsena,
ji jau įsismelkusi man į kraują.
Mažiausiai dešimt jų klūpi prieš tave,
dar daugiau jų sapnuoja tavo vardą.
Mažiausiai dešimt jų bėgioja paskui tave,
dar daugiau jų ieško tavo širdies.

Bet nepasikliauk šviesiomis dienomis!
nepasitikėk gražiomis akimis,
savo gražiomis akimis,
nes Nelabasis nemiega,
nes Nelabasis nemiega,
už durų stovi ir iš mūsų juokiasi.

Ptič

Le še enkrat mi zapoj,
pisani ptič o svoji dragi,
ki na vetru valovi,
se v bistri vodi gizdali.

Samo še enkrat mi zapoj,
pisani ptič o moji dragi,
ki so jo božali odmevi
tvoje pesmi, skoz' megle,
vsako noč, vse do dne.

Tam nad vodo
vsako jutro vstane dan
in prešteje zmagovalce
in žrtve nočnih sanj.
Tam nad vodo
se še vedno svet vrti,
in odnaša sanje,
ki si jih zbudila ti.

Le še enkrat mi povej,
tulpika bejla v temni vodi,
da vsak tvoj cvet se krasoti
za vse dneve in noči,
za vse drage,
ki jih več ni.

Tam nad vodo..

Paukštis

Dar kartelj man sudainuok,
margas paukšti, apie savo brangiąją,
kuri ant vėjo supdamasi
tyrame vandenį puikuojasi.

Tik dar kartelj man sudainuok,
margas paukšti, apie mano brangiąją,
kurią glostė tavo dainos
aidai, per miglas,
kas naktį, kol nejdienos.

Ten virš vandens
kas rytą keliasi diena
ir suskaičiuoja naktinių sapnų
nugalėtojus ir aukas.
Ten virš vandens
vis dar sukasi pasaulis
ir nusineša svajones,
kurias pažadinai tu.

Dar tik kartelj man pasakyk,
baltas narcize tamsiame vandenį,
kad visos tavo gėlės puikuojasi
visoms dienoms ir naktims,
visoms brangiosioms,
kurių nebėra.

Ten virš vandens...

Prevedla je Jelena Soblis

Zvezdice bele

Zvezdice bele se razporedijo,
pripravijo vse pred nočjo.
Vozove napolnijo, velke in male
jih dajo na rimsko stezo.

Kaj je to, kar tam se skriva
v beli piki nad goro ?

Zvezdice bele usodo razprejo nam
daleč čez črno nebo,
strelci, vodnarji, device in ovni
mežikajo noč za nočjo.

Kaj je to, kar tam se skriva
v belih pikah nad goro?
Tam nad goro, tam nad vodo,
tam bele pike na zemljo črno padajo.

Zvezdice bele skoz' prste polzijo
dokler ne opeša oko,
strelci, vodnarji, device in ovni
povejo december al' maj
povejo začetek al' kraj!

Baltos žvaigždutės

Baltos žvaigždutės dangun pasipila,
Greit nakčiai pasaulį paruoš.
Pripildo vežimus, didžius ir mažus,
Paukščių taku veža juos.

Kas gi ten, kas pasislėpė
Baltam taške virš kalnų?

Baltos žvaigždutės mūsų likimą
Kuria juodam danguje,
Šauliai, vandeniai, mergelės ir jaučiai
Mirkčioja mums akyse.

Kas gi ten, kas pasislėpė
Baltuos taškuos virš kalnų?
Ten virš kalnų, virš vandenių,
Balti taškėliai ant žemės krenta iš dausų.

Baltos žvaigždutės tarp pirštų praslysta,
Akys pavargsta žiūrėt,
Šauliai, vandeniai, mergelės ir jaučiai
Vasarą žiemą pakvies,
Naktį pabaigs ir pradės!

Prevedla je Jelena Soblis

Od višine se zvrsti

Nikdar več, oh saj ne more biti res!
Nikdar več, oh, saj ne more biti res,

krila so se mi stopila od strahu.
Nikoli več ne poletim na njih
in nikdar ne izvem,
da so samo papir -
zmaji,
ki že tol'ko let visijo nad menoj.

Saj že mama govorila je,
da z višine se ne vidi vse,
da nikdar ne izveš,
da so samo papir -
smehljaji,
ki že tol'ko let smeji se s teboj.

Od višine se zvrsti!
Skrij me v svojo dlan,
svojo mehko dlan,
svojo toplo dlan!
Vzemi me na svojo stran,
skrij me v svojo dlan.
Lahko mi vrneš karto še nocoj,
hočem le,
da me vidijo s teboj.

Nuo aukščio sukasi galva

Niekados, o, juk tai negali būt tiesa!
Niekados, o, juk tai negali būt tiesa!

Sparnai man iš baimės ištirpo.
niekad nebeskrisiu jais
ir niekad nesužinosiu,
kad tai tik popierius –
aitvarai,
kurie tiek metų kybo virš manęs.

Juk jau mama man sakė,
kad iš aukščio matosi ne viskas,
kad niekad nesužinosi,
kad tai tik popierius –
šypsenos,
kurios tiek metų juokiasi su tavim.

Nuo aukščio sukasi galva!
Paslėpk mane savam delne,
savam minkštam delne,
savam šiltam delne!
Pasiimk mane į savo pasaulį,
paslėpk mane savam delne.
Gali man gražint bilietą jau šį vakarą,
noriu tik,
kad mane matytų su tavim.

Prevedla je Jelena Soblis

Tista črna kitara

Bil sem še Vladek,
ko so - kot vedno za praznik -
prišli
brkati cigani v hišo igrat.
Oče je stopil v sobo po tisto črno kitaro,
ki jo je kupil
za prvo plačo.

Gospod, tisto kitaro še imate,
gospod, tisto črno kitaro še imate?
Gospod, tista bila je res dobra.

So ga spraševali
še dolgo po tem,
zmeraj, ko hoteli so prositi drobiž.
Zmeraj, ko igrali so v vaški gostilni
in hodili v pavzah do šanka.
Pa njihove žene,
ko prišle so pred vrata
po stare obleke,
so rade vprašale:

Gospod, tisto kitaro še imate,
gospod, tisto črno kitaro še imate?
Gospod, tista bila je res dobra.

Včasih, ko pridem domov,
sedim pod kostanji
in pijem,
pijem s prijat'li,
ki tam še živijo.
Takrat, skoraj vedno
pri mizi
za nas zaigrajo
in vprašajo,
otroški obrazi
s hripavim glasom:

Gospod, tisto gitaro šče mate,
gospod, tisto črno gitaro šče mate?
Gospod, tista je bijla dobra,
tista je bijla dobra.

Ta juoda gitara

Buvau dar Vladukas,
kada – kaip visada per šventę – atėjo
ūsuoti čigonai grot į namus.
Tėvas įėjo į kambarį tos
juodos gitaros,
kurią nusipirko
už pirmą uždarbį.

Pone, ar tą gitarą dar turit,
pone, ar tą juodą gitarą dar turit?
Pone, ji tikrai buvo gera.

Klausdavo jo
dar ilgai po to,
visada, kai norėdavo prašyti smulkiųjų.
Visada, kai grodavo kaimo
smuklėj
ir pertraukomis eidavo į barą.
O jų žmonos,
ateidamos prie durų
prašyt senųjų drabužių,
mielai klausdavo:

Pone, ar tą gitarą dar turit,
pone, ar tą juodą gitarą dar turit?
Pone, ji tikrai buvo gera.

Kartais atėjęs namo,
sėdžiu po kaštono
ir geriu,
geriu su draugais,
kurie ten dar gyvena.
Tada, beveik visada,
prie stalo
mums užgroja
ir klausia
vaikiški veidai
kimais balsais:

Poune, ar tą hitarą dar turit,
poune, ar tą joudą hitarą dar turit?
Poune, ta buvo gera,
ji buvo gera.

Prevedla je Jelena Soblis

Tak kak riba brez vode

Tak kak riba brez vode
Tak san jes brez tebe
kakor luna brez noči,
sam, brez moči.

Doli za zvonikom
kjer cesta se konča,
malo niže, ob potoku
bila je brv samo za dva.
Daleč za spominom,
tam kjer pot se konča,
tam je kraj samo za naju dva.

Še v sanjah ne bi mislil,
da pomlad bo, ko boš šla,
da me lastovka prva najde samega
in preproga iz cvetja prekrije najina tla,
kot pesem, ki jo plesala sva.

Tisto jutro je zamujalo za naju
in meglice so te spreminjale v čar,
jemale meni in
dajale zarji v dar.

Tak kak riba brez vode,
tak sem jst brez tebe,
kakor luna brez noči,
sam, brez moči.

Kaip žuvis be vandens

Kaip žuvis be vandens
Taip aš be tavęs
Kaip mėnuo be nakties,
taip aš be jėgos.

Tolimoje, už bažnyčios bokšto,
kur baigiasi gatvė,
šiek tiek giliau/toliau ant upelio
buvo tilelis tik dviems.
Toli atmintyje,
kur baigiasi kelionė,
ten yra kraštas, skirtas tik mums dviems.

Net svajonėse nepagalvočiau,
kad pavasarį pavasarį (iš)eisi,
kad pirmoji kregždė ras mane vienišą,
ir gėlių kilimas padengs mūsų žemę,
Kaip daina, pagal kurią šokome.

Tas rytas mums jau praėjo
ir miglos kamuoliai pavirto į burtus,
pašė mane ir
atidavė aušrai dovanų.

Kaip žuvis be vandens;
taip aš be tavęs;
kaip mėnuo be nakties;
taip aš be jėgis.

Prevedla je Ramūnė Drebulytė

Pot v raj

Vedno mi je pred oči
pa je še opazim ne,
vid jemljejo mi stvari,
ki bleščijo se.
Morda še bog ne ve,
morda se mu ne zdi,
morda tudi on le slučajno
tam sedi.
Še norci ne gledajo več
direkt v oči,
pod nogami se motajo mi
tuje sledi.
Morda ničesar ni,
morda je vse le gesta
in stara, prazna pot,
ki jo je vzela cesta.

Pot v raj, pot v raj!

Kelias į rojų

Visada man prieš akis,
bet jo vis nepastebiu,
važda užstoja man daiktai
blizgantys.
Gal dar dievas nežino
gal jam neatrodo,
gal ir jis tik atsitiktinai
ten sėdi.
Net bepročiai nebežiūri
tiesiai į akis,
po kojomis man painiojasi
svetimi pėdsakai.
Galbūt nieko nėra,
gal viskas tik gestas
ir senas, tuščias kelias,
kurį pasiglemžė gatvė.

Kelias į rojų, kelias į rojų!

Prevedla je Kotryna Balčiūnaitė

Tvoje jutro

Nočne sence se poslavljajo v dan
v megli nad vodo star mlin,
poslednje sanje se umikajo stran
nazaj v lepši spomin.
Prvi žvižg se zareče v mrak
in žarek se zarosi,
nad strehe
mesta,
v glave,
srca in kleti
še en nov dan se rodi.
Novo jutro, nov dan!

Včasih, redkokdaj
se fino ti zdi,
da si živ,
da te nič ne boli,
da je najlepši žarek,
ki tebe zbudi,
ko si ga odgrneš z oči!

To je tvoje jutro, tvoj dan,
to je tvoje jutro, tvoj dan!

Tavo rytas

Naktiniai šešėliai atsisveikina su diena
rūke virš vandens senas malūnas,
paskutiniai sapnai pasitraukia į šalį
ir lieka gražiu prisiminimu.
Pirmas cyptelėjimas nuslysta į tamsą
ir spindulys apdengia
miesto stogus,
galvas,
širdis ir rūsius,
dar viena nauja diena gimsta.
Naujas rytas, nauja diena!

Kartais, retai
tau tiesiog gera,
kad gyvuoji,
kad tau nieko neskauda,
kad tai gražiausias spindulys
tave pabudinęs
kai jam akis atveri!

Tai tavo rytas, tavo diena,
Tai tavo rytas, tavo diena!

Prevedla je Kotryna Balčiūnaitė

Dokler se srce ne ustavi

Dokler se srce ne ustavi,
do takrat bom pel
in nosil stvari v glavi,
ki jih ne bi smel.

V začetku je prva pesem,
ostale za njo,
program pa šaljiv in resen -
bilo je in bo.

Saj ne, da je bilo kaj tega,
kar vzame mi raj,
a če bi se dalo,
par besed
vzel bi nazaj.

Morda bi kdaj prej odšel,
morda kdaj ostal,
potem bi ne videl vsega,
potem ne bi znal.

Dokler se srce ne ustavi,
do takrat bom pel
in nosil stvari v glavi,
ki jih ne bi smel.

Ko pa zakliče glas,
da prišel je čas,
zapijem vam še o roži,
ki cvete za nas !

Kol plaka mano širdis

Kol plaka mano širdis,
tol dainuosiu
ir nešiosiuos galvoje mintis,
kurių nereikėtų nešiotis.

Pradžioje buvo pirma daina,
po jos buvo kitų,
o programa ir komiška, ir rimta -
buvo ir bus.

Ne, tai nebuvo kažkas,
kas atimtų iš manęs dangų,
bet jei man būtų leista
poraž žodžių
vis tik atsiimčiau.

Gal kada seniau reikėjo išeiti,
gal reikėjo pasilikti,
tačiau nebūčiau tiek visko matęs,
nebūčiau sužinojęs.

Kol plaka mano širdis,
tol dainuosiu
ir nešiosiuos galvoje mintis,
kurių nereikėtų nešiotis.

Ir net kai balsas sušuks,
kad laikas baigiasi,
dainuosiu jums apie gėlę,
kuri mums žydi.

Prevedla je Monika Barusevičiūtė

Novo, novejšė, najnovejšė

Prav počasi dan za dnem
izginjajo napevi,
ki stoletja si jih pel.

Prav počasi dan za dnem
izginjajo imena,
ki stoletja si jih imel.

Stara reka pa vzame si čas
in teče mimo nas!

Novo, novejšė, najnovejšė
se nam zažira v glave!
Poceni, cenejšė, najcenejšė,
izpodjeda nam noge!

Za navidezno močjo
navidezni bogovi
se šopirijo v nebo.

Pod spregledano lučjo
spregledani darovi
ugašajo v temo .

Stara reka pa vzame si čas
in teče mimo nas !

Novo, novejšė, najnovejšė,
se nam zažira v glave.
Poceni, cenejšė, najcenejšė,
izpodjeda nam noge!

Nauja, naujau, naujausia

Labai lėtai, diena po dienos
blėsta melodijos,
kurias dainavome šimtmečiais.

Labai lėtai, diena po dienos,
blėsta vardai,
kuriuos minėjome šimtmečiais.

Sena upė neskuba
tekėdama pro mus!

Nauja, naujau, naujausia
užsiliepsnoja mūsų galvose!
Pigu, pigiau, pigiausia
griauna mūsų pamatus.

Išgalvota jėga,
išgalvoti dievai
išdidūs vaikšto danguje.

Nematomoje šviesoje
nepastebėtos dovanos
išnyksta tamsoje.

Sena upė neskuba
tekėdama pro mus!

Nauja, naujau, naujausia
užsiliepsnoja mūsų galvose!
Pigu, pigiau, pigiausia
griauna mūsų pamatus.

Prevedla je Urtė Maskuliūnaitė

Odpiram okno

Odpiram okno, da bi še zadnjič stresel pepel
da slišal bi korake, ki te odnašajo proč.
Da vdihnil bi pozabo, izdihnil tvoj vonj,
izdihnil te na plano, iz svojih sanj,
da slišal bi korake, ki te odnašajo v noč.

Je sploh še kaj ostalo, al vse odhaja s teboj ?
Ljubezni zaobljube, dosmrtni sončni zahod,
prstani in pisma, vse slike s teboj,
poletni aranžma za dva in košček neba?
Je sploh še kaj ostalo, al vse odhaja s teboj ?

Novemu dnevu se še ne mudi,
otroški jok nad mestom tiho spi,
v roki stiskam tisti rdeči pas,
ki si mi ga tiste najne noči
dala ti.

Odpiram okno, da bi še zadnjič stresel pepel,
da slišal bi korake, ki te odnašajo proč.
Še zadnjo melodijo odnesel bi tja,
kjer včasih so igrali za naju dva,
da slišal bi korake, ki te odnašajo v noč.

Novemu dnevu se še ne mudi,
otroški jok nad mestom tiho spi,
v roki stiskam tisti rdeči pas,
ki si mi ga tiste najne noči
dala ti.

Praveriu langa

Praveriu langa, kad paskutinius pelenus
nuberčiau,
Kad žingsnius išgirsčiau, nešančius tave tolyn.
Kad įtraukęs užmarštį išpūščiau tavo kvapą,
Ir laukan iškvėpčiau iš savų svajų tave,
Kad žingsnius išgirsčiau, nešančius tave naktin.

Ar kas dar liko, ar viskas pradingo su tavim?
Meilės pažadai, mūsų amžinas saulėlydis,
Laiškai, žiedai, prisiminimai su tavim,
Vasaros lūkesčiai kąsnelyje dangaus?
Ar kas dar liko, ar viskas pradingo su tavim?

Dar nesiskubina nauja diena,
Tyliai ašaros vaikų virš miesto miega,
Laikau sugniaužęs rankoje raudoną juostą,
Kurią davei mudviejų paskutinę naktį.

Praveriu langa, kad paskutinius pelenus
nuberčiau,
Kad žingsnius išgirsčiau, nešančius tave tolyn.
Dar nusineščiau paskutinę gaidą ten,
Kur grojo, būdavo, tik tau ir man,
Kad žingsnius išgirsčiau, nešančius tave naktin.

Dar nesiskubina nauja diena,
Tyliai ašaros vaikų virš miesto miega,
Laikau sugniaužęs rankoje raudoną juostą,
Kurią davei mudviejų paskutinę naktį.

Prevedla je Saulė Trinkutė

Vlado Kreslin
Pesmi
V slovenščini in litovščini

Prevajalci:

Kotryna Balčiūnaitė, Monika Barusevičiūtė, Ramūnė Drebulytė, Gabija Kiaušaitė, Sandra Krinickytė, Jūratė Lukaševičiūtė, Urtė Maskuliūnaitė, Karolina Repečkaitė, Jelena Soblis, Saulė Trinkutė.

Glavni urednici, tehniški oblikovalki:

Monika Barusevičiūtė, Urtė Maskuliūnaitė

Naklada: 2 izvoda

Filološka fakulteta, Vilnius, Litva
2010